

РЕШЕНИЕ

№ 16

гр. София, 26.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в закрито заседание на двадесет и шести юли през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: бриг. генерал РУМЕН ЛЮБ.
ПЕТКОВ

Членове: полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА
полк.ЮЛИЯН В. БАНКОВ

като разглежда докладваното от полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА Въззивно наказателно дело от общ характер № 20246000600038 по описа за 2024 година

образувано по въззивна жалба от подсъдимия П. Я. Я., чрез защитника му адв. П. Х. Е. от АК - П. против присъда № 3/08.02.2024 г. по НОХД № 144/2023 г. по описа на Софийски военен съд.

За да се произнесе, съдът взе предвид следното:

С присъда 3/08.02.2024 г. по НОХД № 144/2023 г. по описа на Софийския военен съд подсъдимият редник П. Я. е признат за виновен в това, че на 26.06.2023 г. в гр. П. противозаконно попречил на орган на властта да изпълни задълженията си по служба, поради което и на основание чл. 373, ал.2 НПК и чл. 270, ал.1 и чл. 55, ал.1, т.2, б. „б“ от НК го е осъдил на „пробация“ за срок от 1 (една) година с пробационни мерки „Задължителна регистрация по настоящ адрес“ с периодичност два пъти седмично и „Задължителни срещи с пробационен служител“. Със същия съдебен акт подсъдимия е осъден да заплати в полза на държавата разносните по делото в размер на 362,53 лева по сметка на Регионална служба „В.П.“ С..

Във въззивна жалба, вх. 169/26.07.2024 г. по описа на Софийски военен съд, депозирана по надлежния ред от подсъдимия П. Я. Я. чрез защитника адв. П. Е. – АК П. са изложени съображения, за това, че постановената присъда е неправилна, постановена при съществено нарушение на процесуалните правила, явно противоречие с материалния закон и необоснована. Твърди се, че съдът не е изпълнил задължението си да оцени всички доказателства като е допуснал съществено нарушение на процесуалните права при постановяване

на присъдата, които са го лишили да направи обоснован и правилен извод относно изпълнителното деяние, авторството и вината. Счита се, че неправилно е приложен материалния закон. Посочва се, че присъдата е напълно необоснована от обективна и субективна страна, а наложеното наказание е явно несправедливо, необективно и завишено.

С допълнение към въззивна жалба, вх. № 424/04.06.2024 г. по описа на Софийския военен съд са изложени допълнителни съображения досежно наложеното наказание, като се счита че то е явно несправедливо, необективно и наложено в противоречие на чл. 36 от НК, тъй като подсъдимия е неосъждан, има добро процесуално поведение и добри характеристични данни. Сочат се доводи, за това, че материалния закон предвижда наказание глоба, която може да бъде определена и в максимален размер, като се твърди, че присъдата е явно несправедлива.

Моли въззивния съд да измени първоинстанционната присъда в наказателната ѝ част.

Военно-апелативният съд, като обсъди доводите във въззивната жалба, съображенията на страните в съдебното заседание по делото, прецени събраните по делото в досъдебната и съдебна фаза доказателства и след като извърши цялостна проверка на обжалвания съдебен акт, съобразно изискванията на чл. 314 от НПК намира за установено следното:

Въззивната жалба е подадена от процесуално легитимирано лице срещу съдебен акт, в срока по чл. 319 от НПК, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Първоинстанционният съд въз основа на събраните в достатъчна степен доказателства за правилно изясняване на делото приел за установена следната **ФАКТИЧЕСКА ОБСТАНОВКА**:

На 26.06.2023 г. около 09:45 часа, при обход със служебен автомобил „.....“ с рег. № на парк „К.“ в гр. П., автопатрул от при ОД на МВР - П. в състав старши полицаи В.Л. и старши полицаи Ч.П., забелязали лек автомобил „М.“ с регистрационен номер, който се движел срещу тях и в посока към град П.. Полицейските служители възприели, че мерцедеса бил управляван от мъж без присъствие в автомобила на други лица. Този автомобил в момента се управлявал от подсъдимия редник Я.. Служебно им било известно, че водачът на автомобила не се подчинявал и не спирал при направени опити да му бъде извършена проверка по ЗДвП. Знаели, че този лек автомобил е бил спрял от движение, а на водача му била издадена и връчена ЗППАМ (Заповед за прилагане на принудителна административна мярка). Моторното превозно средство „М.“ с регистрационен номер било спряно от движение на 24.05.2023 г., като заповедта за налагане на принудителна административна мярка на водача била връчена на 12.06.2023 г.

Полицаяте решили да извършат проверка на водача и автомобила му на основание чл. 70, ал. 1 т. 1 от ЗМВР - „.....полицейските органи могат да извършват проверки за установяване самоличността на лице, за което има

данни, че е извършило престъпление или друго нарушение на обществения ред...” и чл. 81, ал. 2 т. 1 от ЗМВР - „...полицейските органи могат да извършват проверка на превозно средство, на вещите превозвани в тях, когато има данни за извършено престъпление или нарушение на обществения ред....”. За целта подали светлинен и звуков сигнал като полицейско разпореждане по чл. 64 ал. 3 от ЗМВР „...при изпълнение на функциите си по контрол на правилата за движение по пътищата разпорежданията могат да се издават чрез положение на тялото и/или ръцете, действия или знаци, посочени в закон...”.

Подсъдимият редник П. Я. не спрял на подадения сигнал. Полицаяте обърнали посоката на движение на служебния си автомобил и последвали лекия автомобил мерцедес с рег. № Карали с включени звуков и светлинен сигнал. Водачът на мерцедеса — подсъдимият редник Я., ги забелязал, не намалил ход, не спрял, а ускорил скоростта си. По този начин успял да попречи на извършването на проверката. Полицейските служители го следвали, като през цялото време звуковия и светлинния сигнали на автомобила им били включени. От съображения за безопасност, както и за предотвратяване на рискова ситуация, прекратили преследването.

По същото време свидетелят И.Д. бил в парк „К.“, придружавайки внука си. С него свидетелят провеждал тренировка, като детето бягало пред автомобила на дядо си. Свидателят по делото Д. управлявал автомобила бавно, следвайки внука си с включени аварийни светлини. В един момент свидетелят чул шум от двигател. Първоначално го оприличил като такъв от мотоциклет. След това подсъдимият преминал покрай колата на дядото и бягащия пред нея негов внук. Направил това с висока и несъобразена, според възприятията на свидетелят Д., скорост. Д. забелязал, че регистрационния номер на мерцедеса започва с букви „.... Малко след това покрай свидетеля и внука му преминал и патрулния автомобил на полицаите със включен звуков и светлинен сигнал.

Свидателят старши полицаи В.Л. и свидетелят старши полицаи Ч.П. започнали издирване на подсъдимия и автомобила с обход в квартал „М. ДЕ.а“ в град П.. В един момент установили автомобила „М.“ с регистрационен номер, паркиран на улица „И.в.“ пред № 1. Там полицаите провели разговор с гражданин, от когото научили къде живее собственика на автомобила. Той им отворил входната врата на жилищната кооперация, в която живеел подсъдимият. Полицаите се качили на втория етаж. Почукали на вратата на средния апартамент. Отворил им подсъдимият редник Я.. Двата полицаи го разпознали като водача на автомобила, попречил на проверката им в парк „К.“. Представили му се и му поискали документите. Още на входната врата подсъдимият им подал приготвен класьор с документи. При прегледа им станало ясно, че водачът е редник П. Я. Я.. Полицаите установили, че Я. е правоспособен водач. Попитали го защо е избягал и осуетил проверката в парк „К.“. Подсъдимият отговорил, че автомобилът му бил спрял от движение и поради тази причина не спрял съвсем съзнателно. В класьора с документи се намирала и служебната карта на подсъдимият редник Я. на военнослужещ.

Полицаяте уведомили органите на Регионална служба „В.П.“ - П. за случилото се. Военнослужещият бил отведен до на ОД - МВР - П.. Там му бил съставен и връчен АУАН серия ОА, бланков №

Първоинстанционният съд е разгледал делото по реда на Глава Двадесет и седем от Наказателно-процесуалния кодекс в хипотезата на чл. 371, т.2 от НПК. В диференцираната процедура, съдът е обявил, че при постановяване на съдебния акт ще ползва самопризнанието на подсъдимия редник П. Я. Я., без да съдира доказателства за фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт. Въз основа на описаната и приетата фактическа обстановка основният съд е постановил атакувания съдебен, с който е признал подсъдимия за виновен в извършване на престъпление по чл. 270, ал.1 от НК. В мотивите към присъдата, основният съд е приел, че изложените факти и обстоятелства се установяват от самопризнанието на подсъдимия и от доказателствата по делото, съдържащи се в два тома и приобщени към доказателствената съвкупност.

Проверката на атакувания съдебен акт на Софийския военен съд установява, че по делото не е налице недостатък в доказателствата по делото и дейността на съда в тази насока, но първоинстанционният съд не е положил в необходимата и достатъчна степен активност за анализ и оценка на писмените и гласни доказателства по делото. Тъй като въззивната инстанция е съд по фактите, има и правомощията на първа инстанция, настоящият съдебен състав извърши самостоятелен анализ на доказателствената съвкупност по делото, с оглед проверка на атакувания първоинстанционен акт.

Фактическата обстановка по делото безспорно и непротиворечиво се подкрепя от самопризнанията на подсъдимия редник П. Я. Я., материализирани в протокола от проведеното на 08.02.2024 г. съдебното заседание по делото. Същият е признал в цялост фактите описани в обвинителния акт, както и е признал вината си. Съгласил се е да не се събират нови доказателства. Изявлението му не съдържа противоречие, а след съпоставянето му с останалите доказателства по делото изляло съответства на установената и приета от първоинстанционния съд фактическа обстановка. Подсъдимият редник Я. не оспорва факта, че на инкриминираната дата 26.06.2023 г. е управлявал моторно превозно средство – лек автомобил марка „М.“ с регистрационен номер Обясненията му не противоречат на установената фактология по делото, поради което настоящия съдебен въззивен състав ги кредитира.

Следва да бъде дадена вяра и на показанията на свидетелите очевидци по делото В.К.Л., Ч.П. и А.К., тъй като същите са правдиви, последователни и логични. От тях безспорно се установява, че лек автомобил марка „М.“ с регистрационен номер се е управлявал от подсъдимия редник Я., както и че служебно им било известно, че автомобила е бил спрял от движение, а на водача е била издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка, а именно спиране от движение на МПС-то на

24.05.2023 г., като същата му е връчена на 12.06.2023 г. Достоверни и взаимодопълващи се са показанията им и досежно факта, че подсъдимият редник П. Я. не спрял на подадения сигнал, защото е знаел, че автомобила, който управлява е спрял от движение. Правдиви са показанията им, че след като ги забелязал ускорил скоростта на движение на управявания от него автомобил, като по този начин не изпълнил разпореждането и им попречил да изпълнят задълженията си да извършат проверка.

В този смисъл са и показанията на свидетеля - очевидец И.Н. Д., който пряко и непосредствено е възприел преминаващия покрай управявания от него на аварийни светлини собствен автомобил в парк „К.“ и внукът му, в посока от язовирите в парка към града, автомобил с висока и несъобразена скорост, според личните възприятия на свидетелят Д.. Същият е видял и непосредствено движещия се след него патрулния автомобил на полицейските служители с включен звуков и светлинен сигнал. Няма основание тези показания да не бъдат кредитирани, тъй като свидетелят обективно пресъздава възприятието си и то напълно съответства с доказателствената съвкупност по делото, поради което настоящата въззивна инстанция им дава вяра.

По делото е приета и приложена видео-техническа експертиза № 51/2023 г., на 1 (един) брой оптичен носител с 6 (шест) файла, представляващ цифров мултимедиен формат за съхраняване на видео и аудио, представляваща служебна информация на операционната система. От нея категорично се установява, че през инкриминирания период на кадрите се наблюдава движение на автомобил и действията на полицейските служители през светлата част на денонощието, в часовия диапазон от 09:31:49 ч. до 10:02:52 ч. на 26.06.2023 г. На кадрите се наблюдава движението на лек автомобил „М.“, с рег. № Като най - висока скорост на автомобила е отчетена 111,70 км/ч. в населено място. В експертното заключение са описани последователно и детайлно действията на полицейските служители след спиране пред жилищната кооперация до извеждане от жилищната сграда на подсъдимия. Експертизата е изготвена от квалифицирани вещи лица, като същата е ясна, точна и непротиворечива, поради което следва да ѝ бъде дадена вяра.

Настоящият съдебен състав, след самостоятелен анализ на всяко от писмените доказателства и съпоставянето им заедно и поотделно с останалата доказателствена съвкупност по делото, намери, че същите следва да бъдат кредитирани, тъй като са събрани по надлежния процесуален ред и са относими към основния факт на доказване по делото.

От правна страна, първоинстанционният съд правилно и законосъобразно е приел, че подсъдимият редник П. Я. Р. е осъществил от обективна и субективна страна състава на вмененото му престъпление по чл. 270, ал. 1 НК. Спецификата на престъпленията като противоправни прояви е такава, че обсъждането на обстоятелствата, в контекста на които е извършено

всяко деяние, е необходимо, за да се извърши преценка на степента на конкретната обществена опасност на деянието и нейната достатъчност да обоснове използването на наказателна репресия. По отношение на престъплението възпрепятстване на полицаи като орган на власт да изпълнят служебните си задължения трябва да се държи сметка, че спецификата при отчитане на степента на обществена опасност е възприето от законодателя освен в криминализацията на съответното престъпление по чл. 270, ал. 1 НК и в неговото отграничаване от маловажните случаи по смисъла на чл. 9, ал. 2 НК, в които не е престъпно. Съдебната практика е отграничила и разликата между престъплението по чл. 270, ал.1 от НК и от административното нарушение, изразяваща се в степента на обществената опасност на деянието. В конкретния случай, въззивната инстанция също счита, че е налице престъпление по чл. 270, ал.1 от НК, тъй като деянието осъществено от подсъдимия редник П. Я. Я. представлява активно поведение, което включва поредица от действия, насочени към оказване на съпротива по повод изпълнение задълженията на органа на власт. В този смисъл е и решение № 556 от 15.12.2012 г. по н. д. № 1780/2012 г., I н. о., ВКС. Изисква се „преченето“ да се отличава с по-висока степен на обществена опасност, т. е. да е годно да застраши обществените отношения, засягащи упражняването на правомощията на органа на власт, какъвто е и настоящия случай. То се осъществява само чрез такова поведение на дееца, което поведение в нарушение на законови норми обективно затруднява, възпрепятства, създава спънки при осъществяването на служебните задължения на органите на власт.

От обективна страна състава на престъплението, за което подсъдимият е признат за виновен по чл. 270, ал.1 от НК е предвидена форма на изпълнението на деянието като противозаконно пречене на органа на властта да изпълни задълженията си. Начинът на извършване деянието може да бъде изразен в различни фактически форми поначало на активно препятстване от дееца на орган на власт да изпълни задълженията си. В случая изпълнението на деянието се е изразило в неспирането на подсъдимия редник П. Я. Я. на подадения му със стоп-палка знак за спиране, с цел проверка на водач на МПС, предвид служебната информация, с която полицейските служители на при ОДМВР – П. в състав старши полицай В.Л. и старши полицай Ч.П. са разполагали, а именно, че МПС-то е било спряно от движение, както и, че водачът не се подчинявал на полицейски разпореждания. Вместо първоинстанционният съд да обсъди установените фактически данни от доказателствата по делото за конкретната степен на обществена опасност на деянието и дееца, с оглед начина на неговото фактическо извършване от дееца, а именно проведената гонитба – преследване на водача от патрулната кола на КАТ, подаването на звуков и светлинен сигнал за спиране и съответно неизпълнението му от подсъдимия Я., който увеличил скоростта на МПС-то на 111 км/ч., вместо да спре, довело до укриването му от органите на реда в дома му, първоинстанционният съд е декларирал извода си за завишена степен на обществена опасност, без обсъждане на определящите я фактически данни.

Необходимо е да се посочи, че не всяко неподчинение на разпореждане на орган на власт съставлява противозаконно пречене на изпълнението на задълженията на органа, защото самият факт на отказа да се изпълни нареждане на полицейските органи не изчерпва съдържанието на противозаконното пречене на орган на власт да изпълни задълженията си. За да се изпълни съдържанието на нормативно установения израз "пречи", като част от изпълнителното деяние на състава на престъплението е необходимо да се обективира от страна на подсъдимия поведение, което да е с различен интензитет и това поведение от своя страна да обуславя по-високата обществена опасност на деянието, съставляващо престъпление, в сравнение с аналогично му по съдържание административно нарушение. Несъмнено конкретното деяние притежава характеристиката на такава обществена опасност, която по степен е по-висока от тази на аналогично деяние по ЗДвП, и поради това е престъпно.

Осъществяване на деянието по чл. 270, ал.1 от НК от подсъдимия П. Я. Я. е започнало след опита да бъде направена проверка от страна на полицейските служители и е самостоятелно активно действие, насочено към осуетяване на проверката, взета на базата на самостоятелно и осъзнато решение да се постигне точно този резултат. В подкрепа на извода, че действията на подсъдимия осъществяват състава на обсъжданото престъпление е и преобладаващата практика на касационната инстанция и по-конкретно решение № 16/24.02.2009 г. по н.д. № 652/2008 г., НК, III н.о. ВКС; решение № 435/5.10.2010 г. по н.д. № 418/2010 г., НК, III н.о. ВКС и др.

Първоинстанционният съд, е отчел наличието на смекчаващи отговорността обстоятелства – чистото съдебно минало, разкаянието на подсъдимия за извършеното, ниската степен на обществена опасност на дееца предвид младата му възраст и изолирания характер на деянието, като е заменил наказанието „лишаване от свобода“, като е отчел наличие на многобройни смекчаващи обстоятелства по чл.55 от НК и определил на подсъдимия редник П. Я. Я. наказание „пробация“ за срок от една година с пробационни мерки „Задължителна регистрация по настоящ адрес“ и „Задължителни периодични срещи с пробационен служител с продължителност два пъти седмично. Съдът обаче не е могъл да пренебрегне недобрите характеристични данни, очертани в кръга на отегчаващите обстоятелства.

Наложено наказание на подсъдимия редник П. Я. Я. разкрива белези на явна несправедливост.

Военно-апелативният съд не намира основание да се солидаризира с извода на извода на първоинстанционния съд, че най-подходящо е наказанието „лишаване от свобода“, като е приел, че именно с него ще бъдат постигнати целите на чл. 36 от НК. Вярно е, че поради разглеждането на делото по реда на съкратеното съдебно следствие, на основании чл. 323, ал.2 от НПК съдът

следва да определи наказание при условията на чл. 58а от НК. Специфичният механизъм за определяне на наказанието по чл. 58а НК е приложим по отношение на наказанието „лишаване от свобода“ и наказанието „доживотен затвор“. За всички други наказания по чл. 37, ал. 1, т. 2 – 11 от НК, предвидени в специалната част на Наказателния кодекс, в производството по чл. 373, ал.2 НПК, специалният режим за определяне на наказанието по чл. 58, ал.1 - 3 не се прилага, но е напълно възможно приложението на чл.55 от НК. В атакуваната присъда основният е приел, че налице с това са и условията на чл. 55 от НК, тъй като се явявал по-благоприятен за дееца.

Неправилен е подходът на решаващия съд и конструкцията при определяне на наказанието, следователно неправилно е приложен чл.55, ал.1, б. „б“ от НК, като съдът е заменил наказанието лишаване от свобода с пробация. За престъплението по чл. 270, ал. 1 от НК законодателят е предвидил наказание лишаване от свобода до три години или алтернативно наказание глоба в размер от 500 до 2000 лева. Това сочи на извод, че в конкретния случай най-лекото предвидено в закона не е наказание лишаване от свобода, а глоба. При наличие на изключителни или многобройни смекчаващи обстоятелства, когато и най-лекото предвидено в закона наказание (в конкретния случай това е глоба) се окаже несъразмерно тежко, приложима е била разпоредбата на чл. 55, ал. 2 от НК, като се слезе под най-ниския предел на глобата най-много с една втора.

Първоинстанционният съд не е съобразил и множеството предходни нарушения, за които подсъдимият е бил санкциониран по административен ред и по - конкретно по чл. 139, ал.2, т.3 и т.4 от ЗДвП; чл. 147, ал.1 от ЗДвП; чл. 101, ал.3, т.6 от ЗДвП; чл. 100, ал.1, т.1 от ЗДвП; чл. 175, ал.1, т.1 от ЗДвП; чл. 104б, т.2 от ЗДвП; чл. 5, ал.3, т.2 от ЗДвП; чл. 23, ал.1 от ЗДвП; чл. 98, ал.1, т.5 от ЗДвП; чл. 6, т.1 от ЗДвП; чл. 145, ал.2 от ЗДвП; чл. 94, ал.3 от ЗДвП; чл. 137, ал.1 от ЗДвП; чл. 74, ал.1 от ЗДвП; чл. 70, ал.3 от ЗДвП; чл. 171, т. 2, б. „а“ от ЗДвП и др. , включително свързани с временно спиране от движение на моторното превозно средство през 2020 и 2022 г. Санкцията следва да отговаря на тежестта на престъплението, а данните за личността на подсъдимия П. Я. Я., изведени от служебната му характеристика, приложена на л. 73 от досъдебното производство по делото сочи, че по време на службата си в Българската армия е изпълнявал заповедите неточно и често извън сроковете. Подложен на работа в екстремни условия и ситуации реагирал не напълно адекватно. Личната му дисциплина е била под средната установена за военното формиране. В личното му време е констатирано нарушаване на правилата за движение по пътищата, констатирано по надлежния ред от контролните органи, за което е лишаван от право да управлява моторно превозно средство. Справял се е със занятията от бойната подготовка на задоволително ниво и не е проявявал стремеж към лично усъвършенстване. Налагани са му дисциплинарни наказания „мъмрене“ през 2020; „забележка“ през 2021 г. и „строго мъмрене“ през 2022 г.

Поради това, Военно-апелативният съд не намира основание да

подкрепи извода на първоинстанционния съд за наличие на многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, респ. за определяне на размера на наказанието лишаване от свобода при условията на чл. 55 от НК.

За да бъдат постигнати целите на чл. 36 от НК спрямо подсъдимия редник П. Я. Я. да се поправи и превъзпита към спазване законите и добрите нрави, да му се въздейства предупредително, да му се отнеме възможността да върши други престъпления, както и да се въздейства предупредително върху другите членове на обществото, следва да му бъде наложено алтернативно предвиденото наказание в чл. 270, ал.1 от НК, а именно наказанието по чл. 37, ал.1, т.4 от НК - глоба. Освен това, заявеното от защитата в съдебното заседание, че подсъдимия е освободен от служба и предвид младата му възраст, включително и, че възнамерява да работи в чужбина ще му даде възможност за установяване на трудова ангажираност и навици. Именно тази санкцията отговаря на тежестта на престъплението, данните за личността на подсъдимия и необходимостта да се постигнат целите по чл. 36 НК, чрез коригиращия ефект на атакуваната присъда и налагане на кумулативно предвиденото наказание глоба, чийто размер съдът съобрази с въведените изисквания по чл. 47, ал.1 от НК.

От гореизложеното произтича изменение на обжалваната присъда, на основание чл. 337, ал.1, т.2 от НПК, в частта относно наложеното наказание, за приложението на което няма необходимост от специална инициатива от страна на обвинението. Въззивната инстанция упражни това свое правомощие, доколкото е приложим закон за същото наказуемо престъпление, тъй като не се променя правната квалификация. Тя остава същата, а именно по чл. 270, ал.1 от НК и това изменение не води до закон, предвиждащ различна санкция, от тази, която се е предвижда от приложението от първата инстанция закон и при посочените в обвинителния акт факти.

Преценявайки всички обстоятелства поотделно и в тяхната съвкупност, въззивният съд прие, че на подсъдимия редник П. Я. Я. за извършеното от него престъпление по чл. 270, ал.1 от НК следва да бъде наложено предвиденото наказание ГЛОБА в размер от 2 000 (две хиляди) лева, който е и максимално предвидения в материалния закон.

Въззивният съд не установи при разглеждане на делото да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, каквито оплаквания и отсъстват във въззивната жалба.

Поради всичко гореизложено и тъй като не установи при извършената цялостна служебна проверка на присъдата и по оплакванията във въззивната жалба други основания за изменението ѝ, освен горепосочените, както и такива за отмяната ѝ, Военно-апелативният съд прие, че в останалата част, като правилна и законосъобразна, обжалваната присъда следва да бъде потвърдена.

Водим от гореизложеното, и на основание чл. 334, т. 3 и т. 6 вр. чл. 337, ал. 1, т.2 и чл. 338 НПК, Военно-апелативният съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 3 /08.02.2024 г постановена по НОХД № 144/2023 г. по описа на Софийски военен съд, в ЧАСТТА с която на подсъдимият редник П. Я. Я. за престъплението по чл. 270, ал.1 от НК е наложено наказание „пробация“ за срок от една година с пробационни мерки „Задължителна регистрация по настоящ адрес“ и „Задължителни периодични срещи с пробационен служител с продължителност два пъти седмично, като му НАЛАГА наказание ГЛОБА в размер на 2000 (две хиляди) лева.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението подлежи на обжалване и протестиране в 15-дневен срок пред Върховния касационен съд.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____